nud, et kellade kõied ärrakatkend olnud; kui ta mahhatulnud, siis on ta näinud, et kaks meest rami peäl ühhe surno metsa winud mahhamatta, et ei olnud ennam maad ei kirriko-aedas egga seäl tagga. Pärrast sedda on tedda kästud rahwale sedda kuulutada ja neid maenitseda, et nemmad piddand pattust pöörma, et se aeg liggi joudnud. Kui ta üllesärkanud, siis on ta needsammad sannad kuulnud: touske ülles, ja pöörge partust, aeg on liggi joudnud, ei polle mitte palso arga ennam.

Kui ta omma sängi peält üllestousnud, siis on ta naene temma käest küsinud, kas ta piddi haige ollema, siis wastant temma: ei ma polle haige, süski on te tunnud ni suurt nödrust ommas süddames, otsekui olleks ta warsi piddand surrema; siis on ta pölweli mahha heitnud seina naale, ja süddämest pallunud, et Jummal wottaks temmale weel ühhe tunnikesse ehk päwa aega anda, et ta weel õiete saaks pattust pöörda. Pärrast sedda on ta üllestousnud, ja on liggi kaks tundi aega rahwast kalliste

Hanso ja Mardi jut, 1739, lk. 49